

noget med Socialdemokratiet at bestille, saa gør det; det skulde jeg ikke have noget imod, men det gaar ikke paa den Maade, som er foreslaaet her, og ikke paa den Maade, at man gavner Landarbejderne ved at ville styde det over paa Bjarbejderne. Jeg skal af Forretningsfører P. Knudsens Statistisk uddrage ganske saa Tal, som støtte sig dels paa egne tilvejebragte Oplysninger og dels paa de af Professorene Falbe Hansen og Scharling og af Læge Sørensen ansøgte Tal. Der skal jeg da sige, at Landarbejderne, selv om de saa 1 Dre mere om Dagen ved Sukkertoldens Affkaffelse, ikke ville blive hjulpsne noget derved. Det stiller jeg nemlig saaledes ifølge denne Statistisk, at de Landarbejdere, som saa Kosten hos Arbejdsgiverne, gennemsnitlig fortjene hos Bønderne 224 Kr. og paa Herregaardene 238 Kr. om Aaret. De ville kunne forstaa, at det er kun $\frac{2}{3}$ Kr. om Dagen, og deraf gaar jo til at føde deres Familie, til at klæde dem og betale Husleje o. s. v., og de ville da kunne forstaa, at selv om disse Landarbejdere skaa 1 Dre mere om Dagen ved at saa Sukkerstatten affkaffet, bliver deres Stilling dog ikke derved saa meget bedre, at man kan sige: Nu have de det godt. Paa egen Koste have de hos Bønderne 371 Kr. og paa Herregaardene indtil 400 Kr. om Aaret. Disse Tal godtgøre dette, at der skal noget langt mere til, end hvad der her er foreslaaet, og hvad man her har begyndt paa, vilde være saa dyrekøbt, at man maatte ønske, at det aldrig var kommet til at ligge paa Tingets Bord. Det er saa dyrekøbt, at jeg ikke kan forstaa, de Herrer ere fremkomne dermed, og jeg er fuldt overbevist om, at havde de drøftet Sagen alvorlig, førend de fremlagde dette Lovforslag, vilde de have betænkt sig paa at fremlægge det. Hvad der nu er tilbage, er at tage sin egen Overbevisning fangen, saaledes at man ikke retter sig efter sin tidligere Stilling, selv om man har været med til at forelægge Lovforslaget, men retter sig efter den Anskuelse, man har faaet efter denne Diskussion her i Tinget. Lad det være det afgørende ved den endelige Afstemning, naar den skal finde Sted.

Til det ærede Medlem fra Odder (Bjørnbat) skal jeg kun gøre en ganske kort Bemærkning. Det lader til, at det ærede Medlem har et overordentlig kærtligt Blif paa Rjøbenhavnriet og specielt det socialistiske Rjøbenhavnieri. Jeg veed ikke, hvorledes han har faaet en saadan Godhed for os herovre; det forstaaer jeg ikke. Jeg synes, at vi i de senere Aar have været ret gode Venner. Vi have jo gaaet til Valg sammen, og vi have aldrig været beskylde

for i den Tid, at vi havde været aristokratistiske Ledere her i Rjøbenhavn; men det maa da være, siden det ærede Medlem er kommen os saa nær herovre, siden han er kommen til Rjøbenhavn, at han har opdaget, at vi ere saadanne aristokratistiske Ledere, som kun kunde ståe ved den Maade, hvorpaa vi forholde os. Det kan jeg ikke forstaa; jeg hører jo til Socialdemokratiets Ledere, om jeg saa maa sige, og det har jeg været i flere Aar, men jeg har aldrig nogensinde før hørt, at jeg er bleven beskylt for at være aristokratist; i det mindste har jeg ikke hørt det fra mine politiske Venners Side — jeg har nok hørt det fra Højres Side, at vi skulle være aristokratistiske Ledere, men jeg har ikke før hørt det fra vore politiske Venners Side, og jeg har dog betragtet det ærede Medlem fra Odder som en af vore politiske Venner. Jeg troede dog ikke, at vi, som gik sammen til Valg, skulde behandle hinanden paa samme Maade, som Højre behandlede os. Jeg begriber ikke, hvorledes det ærede Medlem kan se i mig en aristokratistisk Leder, jeg veed ikke, hvorledes det er muligt. Jeg tror ikke, at mine Handlinger hverken overfor ham eller andre berettiger ham dertil, og jeg tror heller ikke, at der er nogen Grund til at beskylde mine Kolleger derfor. Jeg vilde ønske, at det ærede Medlem vilde fremkomme med noget faktisk, hvorpaa han kunde bygge sin Anskuelse; jeg er ved at tro, at det er det ærede Medlem, som selv er en Aristokrat, efter den gamle Sætning, at ingen Aristokrat vilde blive nævnt, naar ingen sandtes. Ja, jeg veed det ikke, ja maaste tager jeg fejl, maaste vil det ærede Medlem, naar han faar Ordet, nærmere kunne motivere, hvorfor han i det hele taget er kommen med denne Udtalelse. Jeg synes, det er underligt at slynge det ud, uden samtidig at fremlægge tilstrækkeligt Bevis derfor.

C. Ravn: Der er ingen af de Udtalelser, der ere fremkomne, siden jeg havde Ordet sidst, som har opfordret mig til at udtale mig, som et Par Sætninger, som i Aftes kom fra det ærede Medlem fra Vangeland (Brandes). Da han tog Ordet, stimlede Forsamlingen sammen om ham, og man havde jo ventet, der skulde komme noget nyt, naar han paa et saa sent Stadium tog Ordet. Han betonede ganske vist ogsaa, at der skulde komme noget nyt. Man mente, at han vilde betegne, at en hel ny Ordning af Forholdene skulde komme frem, og jeg begyndte at spidse Øren og tænkte: nu saa vi noget at høre om det, som ligger bagved. Det kom der ikke; men derimod mente han,